

Bilag 1.

I det foreliggende Lovforslag om Statsstøtte til tuberkuløses Sygebehandling staaar der opført, at der ogsaa kan ydes Statstilskud til Rekreationshjem, og da dette ogsaa har staaet i den nugældende Lov, maa det antagelig have været og fremdeles være Meningen, at saadanne Hjem virkelig søges oprettet.

Spørgsmaalet „Rekreationshjem“ er imidlertid — tiltrods for flere Henstillinger fra de bestaaende Velgørenhedsforeninger — hidtil ganske blevet forsømt af Nationalforeningen til Tuberkulosens Bekæmpelse.

Hensynet til at belægge Sanatorierne efter de hidtil gældende Regler, hvor-efter fortrinsvis de Patienter, der er *let* angrebne og kan forventes væsentligt bedrede, først og fremmest skal behandles paa Sanatorierne, har medført højst uheldige Følger for de *haardere* angrebne, ofte endog for saadanne, der i og for sig kunde have Udsigt til væsentlig Bedring. Disse Patienter har nemlig ofte maattet vente altfor længe paa Optagelse og har i denne Ventetid lidt under det Forhold, at hverken de eller deres Familier i Ventetiden har kunnet nyde den Statsunderstøttelse, der for den *fattige* Patients Helbredelse dog er tvingende nødvendig. Dernæst har disse samme Regler medført, at det alt for ofte har været nødvendigt for Sanatorielægerne at maatte udskrive Patienter *for tidligt*, sikkert dog med forstaaende Beklagelse, hvilket ogsaa ligger i de hyppigt anvendte Afskedsord: Ja, helt rask er De jo desværre ikke endnu, men nu kender De Sygdommens Behandling, og der er andre Patienter, der venter paa Optagelse. Tag nu blot ikke for stærkt fat, hvil Dem 1 à 2 Timer daglig, spis saa godt, De kan, og vogt Dem for Ærgrelser og Sindsbevægelser, saa vil De nok blive rask!

Disse virkelig gode og velmenende Ord maa desværre sammenholdes med den Kendsgerning, at Patienten end ikke faar Hjælp hertil. Han er nemlig ikke kommet hen paa et Rekreationshjem, fordi der ingen er, ej heller paa et Sygehus, men hjem i sit *eget* Hjem. Den Hjælp, hans Kone og Børn hidtil har modtaget, hører samtidig op, saa naar den hjemkomne Patient (Forsørgeren) ikke kan underholde sin Familie, end ikke sig selv, maa Hustruen, der altsaa hidtil har forsørgt Børnene ved den modtagne Hjælp, *nu ogsaa forsørge den svagelige Mand*, men — *uden Hjælp!*

Det lyder uforstaaeligt, men det er dog alligevel saaledes, at Samfundet giver et stort „A“, men fuldstændig ignorerer et mindre „B“. Samfundet begynder at hjælpe stort, men da Hjælpen kun er at betragte som halv Hjælp, bliver Resultatet ofte herefter.

I mange af de Tilfælde, hvor Tilbagefald indtræder kort Tid efter Udskrivningen, vilde et Rekreationsophold muligvis have forebygget dette Tilbagefald, der ikke alene sætter Muligheden for Patientens fuldstændige Helbredelse betydeligt ned, men som ogsaa lader det dyre Sanatorieophold være udgivet ganske forgæves. Patienten burde mulig for sit Helbreds og sine Børns Skyld have taget Fattighjælp, men det vil ganske naturligt den ærekære Mand jo ikke gøre.

Som det nu er ordnet, tjener Samfundet kun paa de Familier, der ikke vil tage Fattighjælp, men denne Fortjeneste vil desværre snart vise sig kun at være negativ, idet altfor mange af disse Patienter, efter i saa eller saa mange Maaneder at have udsat deres Familier for Smitte og efter at have opnaaet en Chance mindre for deres Sygdoms endelige Helbredelse, atter, og saa igen gratis, maa indlægges paa Sanatoriet, for at dette her omtalte Forhold *endnu en eller flere Gange* kan gentage sig.

I Mellemtiden har han antagelig af Tuberkulosestationen faaet Paabud om at leje sig en større Lejlighed og modtaget Hjælp hertil, men da Tuberkulosestationen er mindre velhavende, saa kun for et kortere Tidsrum. Atter halv Hjælp og her nærmest kvart Hjælp, fordi Familien nu maa klare sig selv tilmed under de *paabudte* fordyrede Forhold.